

A close-up photograph of a woman's eye looking through a cracked glass pane. The glass is shattered, with several sharp cracks radiating from the center. The background behind the glass is a warm, golden-brown color, possibly a sunset or a light source. The woman's eye is the central focus, with long, dark eyelashes and a clear iris. The overall mood is mysterious and tense.

'Mooie karakters in een knap geschreven verhaal, het zou zo een film kunnen zijn, heel knap geconstrueerd.'

WILL KOOPMAN, REGISSEUR
GOOISCHE VROUWEN

PETER RÖMÉR

Chantage

EEN HANNA VERMEER

THRILLER

Peter Römer

CHANTAGE

De Fontein

1

KARINA WINTER HAD HET VERHAAL VAN HAAR LEVEN, TOT vandaag, toevertrouwd aan het papier en ze wist niet meer wat te schrijven. Ze staaarde naar de muur. Er kwam niets meer, maar er moest nog wel iets komen. Een laatste alinea, een einde, een cynisch uitroepteken misschien of desnoods een hoopvolle vooruitblik op de rest van haar leven. Maar de woorden waren op. Karina was leeg. Ze keek naar het espressokopje naast haar laptop, ook leeg. Ze had een paar weken geleden, op haar veertigste verjaardag, een setje van vier kopjes gekregen, gracieus Italiaans design. Eigenlijk had ze er niets aan willen doen, aan die verjaardag, ze vond veertig überhaupt geen leeftijd, maar ze was ontvoerd door een paar vriendinnen en had de avond in een restaurant doorgebracht. De enige avond in lange tijd dat ze niet had geschreven. Ze zuchtte, stond op en nam het lege kopje mee naar de keuken.

Haar hele leven, van baby tot de gelauwerde actrice die ze nu was, had ze beschreven in een kleine honderdduizend woorden. Niet dat ze zich veel van die eerste jaren herinnerde. Ze had opgeschreven wat ze ooit van anderen had

gehoord. Veel meer dan een hoofdstuk had het niet opgeleverd. Het publiek was ook niet in die kinderperiode geïnteresseerd, daar was ze wel van overtuigd, die kochten het boek voor het vuurwerk vanaf haar zestiende. En gelijk hadden ze. Het leven begon bij zestien, tenminste het hare wel.

Onderweg naar de keuken haalde ze de post uit het kastje naast haar voordeur. Reclame van de Postcodeloterij en een brief van het castingbureau. Ze zette haar kopje onder het espressoapparaat en drukte op een knop. Een week geleden had ze tegen haar zin een test gedaan voor een televisieserie waar ze niets in zag. Maar de castingdirector had haar overgehaald: 'Het gaat er niet om dat je de rol krijgt, schat, het gaat erom dat ze je zien!'

Stel je voor dat ze de rol zou krijgen! Ze scheurde de envelop open. Goddank, de brief moest haar 'helaas teleurstellen'. De schrijver kon natuurlijk niet weten dat zij deze teleurstelling in grote dank aanvaardde. Zes maanden geleden had ze er misschien een rotgevoel aan overgehouden, toen had ze al in geen maanden werk gehad. Op een of twee radiospotjes na. Er was voor vrouwen van haar leeftijd steeds minder werk, laat staan interessant werk. Dat was het kloterige van het vak. Voor je vijfendertigste stond je er überhaupt nooit bij stil dat het al zo snel voorbij zou kunnen zijn. Las je je eigen grote woorden in de krant: 'Mij zul je niet zien in een soap. Nooit!' Nee. Tot je ineens de huur niet meer kon betalen.

Gelukkig was dat haar bespaard gebleven. Ze had altijd goed verdiend en was verstandig met haar geld omgegaan. Zo'n beetje het enige in haar leven waar ze verstandig mee was omgegaan. Het had haar door de werkloze periode heen geholpen. Over twee weken begonnen de opnames voor een film. Ze had geen hoofdrol, maar het was een goede vrou-

wenrol en haar agent had een hoge dagprijs kunnen bedingen. Maar het allermooiste was dat ze gisteren was gebeld door het Stadstoneel. Of ze in *Macbeth* wilde spelen. *Macbeth!* Het was alsof midden in de nacht de zon was opgegaan! Lady Macbeth, daar had ze nu precies de leeftijd voor, en mooi dat ze aan haar hadden gedacht. In augustus begonnen de repetities. Eigenlijk mocht ze niet mopperen. Als ze nou alleen nog even een einde aan dat stomme boek kon breien.

Het was een idee van Annick geweest, haar therapeute bij wie ze eens in de twee weken langsging om de wereld de schuld te geven van haar eigen falen. Veel gedaan, niets bereikt. Ja, een uitgebreide vermelding in Wikipedia en een paar oorkondes aan de muur, maar onderhand was ze veertig jaar en nog steeds alleen. Dat had haar het afgelopen jaar steeds meer dwarsgezet en ze kreeg steeds vaker de neiging om de gedachte aan haar situatie weg te drinken. Dat leverde uiteindelijk slechts grote katers op en droeg alleen maar bij aan haar negatieve zelfbeeld. Om zichzelf te beschermen had ze uiteindelijk hulp gezocht bij Annick. Met haar kon ze praten. Het hielp niet echt, maar het luchtte wel op. En het werd vergoed door de verzekering. ‘Schrijf het allemaal eens op,’ had Annick gezegd. Alles? ‘Ja, en dan maak je d’r een boekje van,’ had ze er lachend aan toegevoegd.

Christus te paard. Als ze alles zou opschrijven wat ze had meegemaakt werd het geen boekje maar een trilogie! Slecht idee, niet aan beginnen. Eens in de twee weken lekker uithuilen bij haar therapeute was meer dan genoeg.

Maar de dagen daarna merkte ze dat die opmerking van Annick meer had losgemaakt dan ze had gedacht. Ze betrapte zich erop dat ze vaker aan vroeger moest denken. Als ze in de rij stond bij de kassa van Albert Heijn, of als ze katterig

koffiedronk op een terras dwaalden haar gedachten af naar haar verleden. Zo moest ze ineens weer denken aan Günther, die ze op haar zeventiende had ontmoet en hals over kop was gevolgd naar Berlijn. Het begin van een rampzalige liefde. En een mooie carrière in Duitsland. Dat laatste natuurlijk ook. De Duitsers waren gek op haar geweest, dat jonge en onschuldige meisje uit Holland. Ze kreeg de ene rol na de andere aangeboden. Dankzij Günther. Ze had hem ontmoet op het Leidseplein. Hij speelde een rol in een Duitse krimi die op dat moment in Amsterdam werd opgenomen en 's avonds, na de opnames, werd er gegeten en gedronken met de Nederlandse collega's die ook een rolletje in de film hadden weten te bemachtigen. Hij had haar getroffen in een café en ze waren aan de praat geraakt. Günther was een tovenaar, als hij sprak met dat zangerige Duits van hem, dan veranderde de wereld. Dan veranderde háár wereld. Dat ingeslapen Hollandse zootje waar ze zo genoeg van had. Dat kleine wereldje waarin iedereen, inclusief haar vader, zo tevreden was met zichzelf en waarin ze het gevoel had dat ze voortdurend in de gaten werd gehouden. Günther voelde als een bevrijding. Ze werd hevig verliefd op hem en hij op haar.

Günther... ze kon zich na al die jaren zijn gezicht niet meer voor de geest halen.

Hij bleek een zak, die Günther, dat wist ze nog wel, maar ze had nooit meer zo met iemand gelachen als met hem. Hij had haar geïntroduceerd bij het Duitse toneelgezelschap waar hij werkte. Zij speelde in het begin kleine rolletjes in stukken waarin hij de hoofdrol speelde. En tussen de scènes door zoenden ze in de coulissen. 't Liefst als de tijd daarvoor eigenlijk te krap was voor één van hen beiden. Ze had moeten lachen om de herinnering. Maar hoe zag hij er nou ook alweer uit?

Toen ze thuiskwam had ze thee gezet en de foto's opgezocht van haar Duitse periode.

De foto's van Günther als Cyrano. Richard de Derde. Mac-kie Messer. Groot acteur. Maar uiteindelijk bleek het een zielig mens. Ziekelijk jaloers. Naarmate zij meer succes kreeg, en dus meer aandacht, ontpopte hij zich als een bezitterige dwingeland. Vierentwintig uur per dag wilde hij haar controleren, maar die kans had zij hem niet geboden. Kun je van een meisje van twintig eeuwige trouw verwachten? Sodemieter op, zeg! Dáár was zij Nederland niet voor ontvlucht. Ze had een enorme rel getrapt en daarna had ze hem verlaten, maar daar was hij zo depressief van geraakt, dat ze toch maar weer was teruggekeerd. Op een dag kwam ze thuis en had hij zich verhangen in het trapgat. Bungelend en met uitpuilende dode ogen had hij haar aangekeken. Haar hart stond stil. Ze was tegen de vlakte gegaan, had hysterisch geschreeuwd en hem diep gehaat. Ze was er nog steeds van overtuigd dat hij had geweten dat zij hem als eerste zou vinden. Het was straf. Straf omdat zij zich niet onvoorwaardelijk aan hem had kunnen verbinden. Het beeld van die bungelende man had haar nog jaren achtervolgd. Terugkijkend op die periode moest ze concluderen dat ze er in latere relaties meer last van had gehad dan ze zich toen realiseerde.

De zelfmoord was dagenlang voorpaginanieuws geweest. Want Günther was een grootheid in Duitsland en zij was inmiddels ook behoorlijk bekend sinds ze was ontdekt door de filmindustrie. Stormachtig. Dat was die hele periode geweest: stormachtig. Tijdens het bekijken van de foto's was ze in de stoel in slaap gevallen, het fotoboek op haar schoot. Toen ze een paar uur later wakker werd, besloot ze de raad van Annick op te volgen en het verhaal van haar leven op te schrijven. Niet om het te publiceren of zo, daar dacht ze pas

later aan. Nee, gewoon om de werkloze dagen op te vullen. De gedachte monterde haar op.

Ze had eerst nog twee dagen in de stad rondgelopen omdat ze een laptop wilde kopen. Dat leek haar handig. Met een pc zat ze vast aan één plek, maar met een laptop kon ze zitten schrijven waar ze maar wilde. Zuid-Frankrijk, San Francisco, Texel desnoods. Nadat ze de laptop op haar bureau had geïnstalleerd, was dat haar werkplek geworden en was ze er niet meer weggegaan.

De titel had ze al. Die had ze eigenlijk meteen: *Spel der vergissingen*. Op het eerste gezicht een verwijzing naar Shakespeare maar voor haarzelf het leven in een notendop. Want alle goede bedoelingen ten spijt: het leven werd toch het sterkst bepaald door alles wat er níét goed was gegaan. Toen was het wachten op de rest van het verhaal, de eerste zin, en dat viel toch behoorlijk tegen. Het lege scherm en de vraag waar te beginnen hadden een verlamdend effect op haar. Een blokkade die ze trachtte op te heffen met een glas witte wijn. Dat had een averechts effect. Na twee glazen had ze helemaal geen zin meer om te schrijven en was er weer een dag verloren, dus dat schoot niet op. Ze besloot met drinken te stoppen. Ten minste voor een paar weken. Dat kon in ieder geval geen kwaad. Ze dacht aan haar moeder en ze begon bij het begin. Gewoon doorschrijven, schrappen kon altijd nog.

Schrijven en schrappen.

Na het aanvankelijk stroeve begin ging het schrijven de dagen daarna steeds soepeler. Ze schreef gewoon op wat ze zich herinnerde. En als ze het zich niet meer zo scherp herinnerde, dan noteerde ze de sappige variant. De lezer moest tenslotte waar krijgen voor zijn geld. Want daar maakte ze

zich geen illusies over: het boek zou niet worden gekocht vanwege zijn literaire waarde. Men wilde gewoon weten of alle wilde verhalen die de afgelopen jaren in de bladen waren verschenen op waarheid berustten en met wie ze het allemaal had gedaan. De meeste verhalen waren overigens niet waar. Of maar voor een gedeelte. Half gehoord in een kroeg, mooier gemaakt, doorverteld en toegevoegd aan de rijke hoeveelheid anekdotes die toch al over haar leven de ronde deden. Met wie ze het gedaan had was voor haar nou net het minst interessante gedeelte van haar bestaan. Dat gedoe ging zelden gepaard met een leuke herinnering. En met lust al helemaal niet. Het was iets wat ze gedaan had, het gebeurde indertijd, ze zat er verder niet mee. Punt. Maar bij het beschrijven van een aantal van die avonturen doemde er schrijftechnisch wel een probleem op: in hoeverre kon ze die kerels bij hun echte naam noemen? Die acteurs, keurig getrouwd en met twee lieve kinderen, die tijdens de overnachting in een provincie-stad graag even tegen haar aan wilden komen liggen. Uiteindelijk had ze besloten geen namen te noemen. Ze hield het bij een beschrijving, herkenbaar genoeg om bij de diverse echtgenotes achterdocht te wekken en schimmig genoeg om de mannen te laten ontkennen.

Daar had ze nog wel lol in gehad, in de beschrijving van die hypocrieten, maar de gebeurtenissen zelf hadden haar met terugwerkende kracht een treurig gevoel gegeven. Als ze schreef zag ze zichzelf vanaf een afstand, alsof ze een karakter beschreef dat ze eens had gespeeld in een toneelstuk. Maar er waren momenten dat die afstand verdween en dat zij versmolt met de Karina uit het boek. Of eigenlijk dat de Karina uit het boek haar liet zien wat voor leven ze had geleid. Op die momenten voelde ze zich erg leeg en eenzaam.

Ze had nog nooit langer dan een halfjaar met iemand sa-

mengewoond. Annick, haar therapeute, had haar verteld dat dat door die zelfmoord van Günther was gekomen. Ze durfde zich niet meer te binden. *Bullshit*.

Toch was het haar gewoon nooit gelukt. Ze herinnerde zich Yvan, een jongen die ze kende uit de kroeg en van wie ze al na één keer in verwachting raakte. Toen ze maar niet ongesteld werd had ze bij de drogist ze een zwangerschapstest gekocht. Ze kon het niet geloven en bleef maar staren naar het staafje, maar het was waar. Een kwartier lang was ze op de rand van haar bed blijven zitten, met de zwangerschapstest in haar hand. En ze had gehuild. Zo erg gehuild. Zwanger, God nog aan toe, ze kon het geluk nauwelijks bevatten. Ze wilde die baby, zo graag die baby, desnoods nam ze Yvan op de koop toe. Ze was gestopt met roken en drinken en had zo gedisciplineerd mogelijk geleefd. Ze had zich nog nooit zo goed gevoeld, alsof ze opnieuw was uitgevonden. Het duurde nog geen drie maanden, en toen kreeg ze een miskraam. Daarna was het haar niet meer gelukt om zwanger te worden.

Toen ze zich tijdens het schrijven realiseerde dat het ook nooit meer zou gebeuren, overviel haar een diep gevoel van rouw. En weer had ze gehuild, heel erg gehuild.

De volgende dag had ze, na enig nadenken, de passage over haar zwangerschap uit het boek geschrapt. Te privé, te pijnlijk. Dat ze niet samen met iemand oud zou worden, vanwege die gruwelijke Günther volgens Annick, was nog tot daar aan toe, maar de gedachte dat ze nooit een kind zou hebben, vond ze onverdraaglijk. Heel even had ze toen overwogen een fles wijn open te trekken en weg te zakken in haar verdriet. Ze had er wijselijk van afgezien. Ze wilde het niet meer, ze moest zich richten op het tweede deel van haar leven en dat zou een stuk minder tumultueus verlopen, als het

aan haar lag. En het lag aan haar! Dus zou het zo zijn. Ze vond het zelf een verschrikkelijk cliché, maar het boek zou de cesuur zijn tussen haar oude en haar nieuwe leven. Lady Macbeth lag in het verschiet en wie weet welke grote rollen nog meer. Ze had geen zin meer in die leegte, ze moest leren omgaan met de feiten van haar bestaan en de zaken van nu af aan serieuzer aan gaan pakken.

Gracieuus ouder worden, dat was vanaf nu de kunst.

Harrie Weerman was een kleine man. In zijn paspoort stond bij zijn lengte 1,75 m aangegeven, maar dat was een te optimistische inschatting geweest. Hij had een gezet postuur en een glimmende kale kop, maar zoals hij daar voor de spiegel stond, in zijn parelgrijze pak met nieuwe rode das, vond hij dat hij er patent uitzag. Fris gedoucht, gladgeschoren, klaar voor een nieuwe dag.

Bij het verlaten van zijn huis controleerde hij nog even zijn schoenen en haalde snel een papieren zakdoekje over het gladde leer. Harrie had een belangrijke zakelijke afspraak. Niet zo vreemd voor een zakenman. Want zo zag Harrie zichzelf. Een kleine zakenman weliswaar, en eentje die niet altijd binnen de kaders van de wet opereerde, maar zo waren er wel meer. Bankiers bijvoorbeeld en advocaten, hypotheekverstrekkers, kredietverleners en vooral: politici. Hij was in goed gezelschap. Zijn laatste ex had hem erom uitgelachen. Ze vond hem een zakenman van niks, had hem een loser genoemd. Dat was een paar weken voordat ze verdween. Achter op de motor van een of andere getatoeëerde Belg. Een Vlaamse rocker van 45. Zeg nou zelf: wie was er hier een loser? De Peugeot 305 Cabrio die ze had achtergelaten had

Harrie de volgende dag voor vier ruggen verkocht aan een bevriende autohandelaar. Nou jij weer.

Harrie was weliswaar geen miljonair, daar had zijn ex dan wel weer gelijk in, maar hij had kans gezien om zeventigduizend euro bij elkaar te sparen en dat was toch ook een leuk bedrag. Zeventigduizend keiharde euro's waar de fiscus niets van wist. Voor een deel vergaard met kleine klusjes, handen-spandiensten, *the works*. Maar het grootste deel had hij verdiend door de verkoop van zijn taxivergunning aan een Afrikaanse jongen die hier een leven wilde opbouwen. Niet dat je toen al een vergunning nodig had, maar dat wist die jongen niet. En een écht goede vervalsing was het ook al niet geweest, maar met een goeie kleurenkopieermachine kwam je toch een heel eind. Dat was nu twee jaar geleden en die vlijtige Afrikaan reed nog steeds in de rondte. Dus wie had wat te klagen?

Op weg naar de buitendeur passeerde hij de slaapkamer van Tony, zijn zoon. De jongen hield hem staande in het gangetje. Hij was het nu zestienjarige product van een kansloos huwelijk.

De toenmalige vriendin van Harrie was zwanger geraakt doordat hij geen condooms bij zich had gehad en zij had gezegd dat het wel kon. Drie maanden later, toen hun verhouding alweer op z'n einde liep, had ze hem verteld dat ze zwanger was. Harrie had zijn verantwoordelijkheid genomen en was met haar getrouwd. Maar een huwelijk dat op die voorwaarden is gesloten is geen lang leven beschoren, kind of geen kind. Harrie had het eerlijk geprobeerd, maar hij had vrouw en zoon al na een jaar opgelucht verlaten. Zijn taak als vader had hij echter altijd serieus genomen. De jongen was nooit iets tekort gekomen.

'Ik dacht dat jij vandaag naar je moeder zou gaan.'

‘Ga ik ook.’ De jongen krabde lusteloos in zijn halflange haar. ‘Maar ik dacht dat het wel eens aardig zou zijn als ik een bloemetje voor d’r meenam.’

‘Heel goed idee.’ Nu viel het even stil. Harrie wachtte rustig af. Hij wist wat er ging komen.

‘Maar eh... Ik heb dus geen geld. Ik dacht...’ De jongen maakte de zin niet af. Hij was duidelijk genoeg.

Harrie tastte al in zijn achterzak en haalde een tientje tevoorschijn.

Hij stak het de jongen liefdevol toe. ‘Ik wist niet dat ze bloemen verkochten in de coffeeshop!’ Tony keek betrappt naar de grond, maar Harrie moest erom lachen. Lekker joch.

‘Trek de deur goed achter je dicht als weggaat.’

Harrie stapte in zijn Mercedes en ging goedgehumt op weg naar zijn afspraak.

Hij was al een tijdje op zoek naar een goede belegging voor zijn spaargeld. Een klaverjasmaat uit de kroeg had hem getipt over een advertentietje in de krant. Daarin werd de mogelijkheid geboden je in te kopen in een bordeel, een gedachte waar zijn maat erg opgewonden van raakte. Hoewel het idee ook Harrie direct aanstond, had hij zich op de vlakte gehouden. Waar hij zijn geld in investeerde ging niemand iets aan. Pas toen zijn maat verdwenen was had hij snel het 06-nummer van de contactpersoon uit de advertentie op een bierviltje geschreven. De volgende dag had hij het telefoonnummer gebeld en met de man aan de andere kant van de lijn, ene Van Swieten, een afspraak gemaakt in de wintertuin van Krasnapolsky. Het eerste gesprek met de bordeelhoudster was veelbelovend geweest. Keurige man. Niet het type louche bordeelhoudster, maar een zakenman in een strak pak, die aan het einde van het gesprek ook niet te

beroerd was om de rekening op te pakken. Van Swieten had een bordeel in Oost en was op zoek naar vers kapitaal omdat hij wilde uitbreiden. Logisch. Want hoeveel moeite de gemeente Amsterdam ook deed om de hoeren uit de stad te verjagen, mannen willen seks! En er waren altijd genoeg vrouwen die snel geld wilden verdienen. Hoe meer ramen er op de Wallen werden gesloten, hoe meer omzet er overbleef voor de besloten bordelen aan de rand van de stad. En Van Swieten garandeerde een goed bedrijf: topvrouwen die elke maand werden gecontroleerd door een arts. Condoom verplicht. Een veilig bordeel was een veilige investering. Alleen... Geen bank die dat wilde financieren en van drugsgeld moest Van Swieten niets hebben. Voor je het wist had dat gajes de tent overgenomen en kreeg je het vriendelijke doch dringende verzoek om je eigen zaak te verlaten. Nee, Van Swieten was op zoek naar particuliere investeerders die geïnteresseerd waren in een goed rendement. Ze waren overeengekomen dat Harrie in eerste instantie vijftigduizend euro zou investeren.

Tijdens de tweede bijeenkomst had Van Swieten hem de tekeningen van de uitbreiding laten zien: een ruimere sm-kamer, *fully equiped* zoals van Swieten zei, een *gangbang*-ruimte voor het groepsgebeuren, het zag er allemaal even goed uit. Net als de solide begroting en de papieren voor de overdracht. Daarin stond niet alleen verwoord welk aandeel Harrie kon verwachten voor zijn investering, maar ook hoe de controle op inkomsten en de maandelijkse winstdeling waren geregeld. Dat moest Harrie maar even goed doorlezen en dan konden ze een paar dagen later tekenen. Had Harrie een goede notaris? Anders kende Van Swieten er nog wel één. Notaris? Harrie had Van Swieten aangekeken. Hij voelde helemaal niets voor

een notaris. Dan verdween zijn naam in een vreemde computer waar het elk ongewenst moment weer uit kon komen. Hij had ze meegemaakt, die notarissen, tuig was het. Financieel eenrichtingsverkeer, en ze naaiden je d'r gewoon bij.

‘In mijn wereld, Van Swieten, is een woord een woord. Daar heb ik geen corrupte zakkenvuller voor nodig.’ Van Swieten had hem verbaasd aangekeken. ‘Ik teken nu wel.’

En met een zwierig gebaar haalde hij een pen tevoorschijn uit de binnenzak van zijn parelgrijze pak.

Maar daar had Van Swieten niets voor gevoeld. Nee nee. O nee. Dat hij geen notaris wilde, *soit*, maar Harrie moest op z'n minst weten waar hij aan toe was, alles even laten bezinken, anders kreeg hij later misschien spijt.

Harrie had zijn schouders opgehaald. Oké, Van Swieten zijn zin, maar spijt van deze investering zou hij van z'n leven niet krijgen. Daar was Harrie wel van overtuigd.

De Mercedes bracht Harrie Weerman naar de oostelijke rand van Amsterdam, de Tugelaweg. Een smalle straat ineengedrukt tussen een verhoogde spoorbaan en een wijk waar voornamelijk allochtonen woonden. Kleine huisjes, uitheemse winkeltjes. Hier verwachtte je een moskee, geen bordeel. Hij vond een vrije parkeerplek bij de spoordijk en parkeerde zijn auto zorgvuldig achterwaarts in. Zijn Ray Ban borg hij weg in het handschoenvakje. Dat tuig sloeg je ruitje nog in voor een brilletje van de Hema.

Hij liep om zijn auto heen en opende de kofferbak. Die middag had hij bij Vroom en Dreesman twee identieke zwarte koffertjes gekocht. In het ene koffertje had hij een in stroken geknipte *Telegraaf* gestopt en in het andere koffertje de vijftigduizend euro. Overmaken via een bank zat er natuurlijk niet in. Ouderwets gelijk oversteken was het enige wat er opzat: de

papieren voor Harrie en het geld voor Van Swieten. Daar had hij geen notaris voor nodig. Terwijl hij het koffertje met de krant uit de kofferbak pakte, liet hij het koffertje met het geld nog even liggen. Want Harrie wilde natuurlijk wel eerst het bordeel bekijken. Hij was niet op zijn achterhoofd gevallen.

Karina zat weer achter haar laptop en leunde achterover. Rookte ze nog maar. Ze kon er soms hevig naar verlangen. Maar ze gaf niet toe. Het had haar moeite genoeg gekost om van het roken af te komen. Ze keek naar buiten. De bomen in de binnentuin van het huizenblok waar haar etage deel van uitmaakte, werden beschenen door het frisse lentelicht. Ze stond op, liep naar de voorkamer en ging voor het raam staan, op zoek naar inspiratie. Ze lachte kort. Daar stond hij weer, dat grijze autootje. Een Volkswagen Golf. Sinds een paar dagen stond hij daar en gebeurde er niets. Behalve dat er af en toe wat rook door het zijraampje naar buiten kringelde.

Opeens wist ze wat ze wilde schrijven, hoe het boek moest eindigen. Ze liep terug naar haar bureau, ging zitten en helde voorover over het toetsenbord.

‘Epiloog,’ tikte ze. Vijf minuten later was ze klaar.

Karina Winter,

Amsterdam, 7 mei 2011

Dat laatste stond misschien wat plechtig, maar het klopte wel met haar gevoel. Het was een forse streep onder het werk. Een teken dat het boek nu toch eindelijk af was.

Ze controleerde de hoeveelheid woorden die ze had geschreven en glimlachte tevreden. Het boek over haar leven in

94.249 woorden. Ze vond het een hele prestatie. En dat was het ook. Alsof ze op klompen een berg had beklommen.

Opgelucht duwde ze de laptop van zich af. Tijd voor de rest van haar leven.

Karina stond op en liep vanuit de achterkamer haar woonkamer in. Ze struikelde over een van haar slangenleren laarzen. Kleren en kranten lagen verspreid over de witgelakte houten vloer en de grote roodleren bank. De troep begon haar ineens enorm te irriteren. Hopelijk kwam morgen de werkster weer. Die lag nu al twee weken in bed met een keelontsteking. Twee weken! Zij was nooit langer dan een dag weggebleven van haar werk als ze ziek was.

Tegen de tafel stond een grote kartonnen doos waarin de flatscreen had gezeten die ze had gekocht om zich na een lange schrijfdag te verwennen met een dvd uit haar enorme verzameling. Het scherm was wel opgehangen, recht tegenover de rode bank, maar ze had er de afgelopen weken nauwelijks gebruik van gemaakt. De meeste avonden was ze met een boek op bed in slaap gevallen. Het leven van een non. Ze was er klaar mee. Het was wel weer mooi met het huisarrest. Ze kreeg het er benauwd van. Ze moest eruit! Onder de douche ontstond de gedachte om het boek eerst te laten printen. Ze had er behoefte aan om een pak papier in haar handen te kunnen houden. Om te kunnen zien waar ze de afgelopen tijd aan had gewerkt. Op aanraden van een bevriende journalist had ze trouw elke avond op een aparte usb-stick een back-up gemaakt van het werk dat ze die dag had geschreven. Op dat stickje stond nu bijna het hele boek en dat zouden ze bij de Copyrette vast wel kunnen omzetten in een dikke stapel bedrukt papier. Ringbandje erom en klaar. Ze hees zich in een strakke jeans en liep naar haar bureautje om

ook de pagina's van deze dag aan de back-up toe te voegen. Ze trok het laatje onder het bureaublad open om de usb-stick tevoorschijn te halen, maar het stickje lag niet op zijn gebruikelijke plek. Ze inspecteerde het bureaublad, keek onder de laptop, op de grond naast het bureau, maar nergens lag dat verdomde stickje. Hoe kon dat nou? Ze had gisteravond nog haar hele bureau opgeruimd... Shit! Als het stickje tussen de papieren op haar bureau gelegen had was het nu weg! Ze had de troep in de prullenbak gepropt, de prullenbak geleegd, de vuilniszak buiten gezet en vanochtend vroeg was de gemeente al langs geweest om het vuilnis op te halen. Karina zuchtte, waarom ging nooit eens iets makkelijk! Ze raapte het dikke telefoonboek van de grond, waar ze tijdens het tikken haar voeten op had gezet, en zocht het nummer van de dichtstbijzijnde Copyrette. De jongen aan de andere kant van de lijn was buitengewoon behulpzaam en geduldig. Had mevrouw geen andere stick? Nee? Dan kon ze er een komen halen en het boek daarop kopiëren. Ze kon natuurlijk ook met de laptop langskomen, dan draaide hij het boek rechtstreeks uit.

Dat laatste leek Karina een goed idee.

Ze stond in de gang en trok haar rode lakleren jasje aan. De laptop had ze in de plastic tas van Albert Heijn gestopt. Ze zag zichzelf in de spiegel ontevreden naar zichzelf kijken.

Linksboven in de lijst van de spiegel stak een foto waarop ze mooi en verleidelijk in de lens van de camera keek. Een regelmatig gezicht, met grote sprekende ogen en woest krullend zwart haar. Die foto was gemaakt nadat ze een Gouden Kalf had gewonnen als beste actrice in een inmiddels vergeten film, voor een reportage in een of ander maandblad. Dat was tien jaar geleden. En die jaren hadden wel iets met haar gezicht gedaan.

Overmatig drankgebruik doet een mens geen goed. En dat ze net als iedereen een tijdje coke had gebruikt natuurlijk ook niet. Met dat snuiven was ze radicaal gestopt. Ze werd er depressief van.

Ze pakte het plastic tasje op, haalde een hand door haar stugge zwarte haar, nog altijd een van haar kroonjuwelen, en liep naar de deur. Voor het eerst in tijden voelde zich echt opgelucht. Het werken was gedaan. Ze mocht weer buiten spelen!

Hij had zijn grijze Volkswagen Golf zo geparkeerd dat hij goed zicht hield op de straat.

Ferry Mouwen klemde met zijn polsen een shagzak tegen het stuur en met zijn wijsvingers en duimen draaide hij een dun shaggie.

Hij keek op het klokje van het dashboard. Tinie was nu net klaar met haar werk. Dat vond hij eigenlijk het lekkerste, dat hij 's ochtends het huis voor zichzelf had gehad en dat zijn dienst begon nog voordat Tinie thuiskwam. Kwam zij d'r in en ging hij d'r uit. Niet dat hij een hekel aan haar had, maar hij hoefde haar niet de hele dag om zich heen. Daar was zijn woning te klein voor. Zeker toen ze bij hem ingetrokken was. Ze stond opeens voor zijn deur, tranen met tuiten, omdat haar vader haar de trap had afgegooid. Wat doe je dan, als man?

Hij had haar een paar weken eerder ontmoet op de markt, waar ze achter de groentestal van haar vader stond. Een paar keer langsgelopen. Naar elkaar gelachen. Een struik andijvie gekocht (en even later weggegooid omdat hij bij God niet wist wat hij daarmee moest), en haar toen voorzichtig mee

uit gevraagd. Hij was twee dagen van slag geweest omdat ze 'ja' tegen hem had gezegd en mee wilde naar de film. Zo'n mooie meid. Lang blond haar, een lief gezichtje en flinke borsten. Slank ook. Tenminste tot haar navel, daaronder was ze net zo breed als ze lang was. Maar ja, dat had hij niet eerder gezien vanwege die groentestal waar ze achter stond, en toen was het natuurlijk te laat.

Hij haalde zijn aansteker tevoorschijn en stak zijn shaggie aan. Hij inhaleerde diep en blies de rook langzaam weer uit. Klotepolitiek. Zijn auto was zowat de enige plek waar hij nog mocht roken!

Een paar huizen verderop ging de voordeur open. De vrouw in het rode jasje kwam naar buiten. Dat was trouwens wel een lekker wijf. Ook nu ze al wat ouder was. Hij had haar eens in een film gezien. Liep ze in d'r blote kont. Van boven naar beneden geen grammetje te veel. Goed, dat hele strakke was er nu natuurlijk wel vanaf, maar hij zou d'r nog best een veeg willen geven. *Yes sir!*

Ze had haar fiets van het slot gedaan, een plastic tas over het stuur gehangen en stapte op zo'n feloranje barrel waarmee je je eigenlijk niet kon vertonen. Ferry stak het shaggie in zijn mondhoek en startte de auto. De vrouw slingerde de stoep af tussen de geparkeerde auto's door en reed de straat uit. Ferry volgde haar, stapvoets, zijn rechter richtingaanwijzer knipperend alsof hij een parkeerplek zocht. Achter hem toeterde een geïrriteerde automobilist. Hij deed zijn best maar. Ferry had een opdracht.

© 2012 Peter Römer
© 2012 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslag: Marry van Baar
Omslagfoto: Getty Images / José María Riola
Auteursfoto: Jurriaan Hoefsmit
Vormgeving binnenwerk: Hans Gordijn, Baarn
ISBN 978 90 261 9121 3
ISBN e-book 978 90 261 3297 1
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.